

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

I Premi Literari Sant Jordi 1990

PREMI NARRACIÓ

Avui, amb el teu record de Mònica Nieto Martos

© Text: Mònica Nieto Martos
© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

És tard hauria d'apagar el llum però ... no puc.
Mirant el cel tu m'has vingut al cap.

M'he tret la camisa del pijama i m'he assegut a la vora de la finestra, deixant que l'aire fresc de la nit m'acaricies lentament el cos, sudorós a causa de l'esgotament. He notat frescor al mateix temps que se m'esborrona la pell al pensar en to aquella nit.

He recordat els teus ulls al veure dos estels mig apagats, amb ganes de brillar però sense força, amb un aire trist i d'impotència, com ara ho estan els meus que brillen com els dos estels, però també amb el gust salat i amarg de les llàgrimes que no puc controlar, llàgrimes que a poc a poc van humitejant la meva pell, i penso que el teu record és més fort que les ganes d'oblidar-te.
segueixo mirant en va i intento buscar les preguntes adequades per descobrir després les respostes que tu has deixat en l'aire, amb incògnita també anònimes.

La meva ment es va passejant per un laberint que mentre no tornis s'anirà fent més gran i més difícil la sortida, que només tu crec que coneixes.

Pensant'ho bé, has amargat la vida a molts, al mateix temps que tu mateixa els omplies de goig i alegria.

No puc oblidar els moments al teu costat, tothom em pregunta per tu, per l'amistat que ens unia, però jo no els hi puc dir res, no vull saber res, no desitjo explicar a ningú l'experiència d'aquella nit.

No t'agradava parlar de la violència i de tot allò que fes mal a l'ésser humà. No haguessis fet mal mai a ningú, per que ara me l'estàs fent a mi? Mai m'havia sentit tan poca cosa. Ni tan sols un adéu, ni una nota, només el meu mocador al teu coll. No vaig imagina'm mai res així.

Hi ha nois que encara busquen el teu cos, aquell que juntament amb la mirada era capaç de captivar l'animal més feréstec.

La noia que tots desitjaven. Però tu només atreies aquells que eren més difícils, t'agradava jugar amb ells, disfrutar i sentir-te reina sota les mirades envejoses de les altres noies, que voldrien ser tu. Però ara... qui voldria ser tu? Digue'm qui?

Després els teus ulls sincers i clars, tímids de vegades quan par laves amb mi i també plens de ràbia quan ningú els hi feia cas. Tantes vegades que t'ajudava i t'entenia i ara no et sé comprendre, per què?

Tots et recorden com eres superficialment però ningú et recorda com eres realment, tota la bellesa que tenies per fora i l'entranya que eres per dins. La sang que et corria per l'interior era tot el contrari que la pell fina i calenta que et brodava el cos. La teva sang era freda. Les corbes del teu cos tan perfectes, oprimien el teu cor, obligant-l'ho a ser aspre i dur.

Vaig descobrir tot això aquella nit, mirant-te vaig veure la llum apagada dels teus ulls que abans dissimulaves. La teva rialla era ara desfigurada i em va fer veure les vegades que va ser obligada a somriure sense ganes. No eres feliç? Per què?

La foscor que m'envolta em fa sentir por per moments.

Tremolo només de pensar-hi. Ploro, no entenc per què?, al cap i a la fi no eres res per mi. Renego de mi per sentir llàstima de tu.

Torno a fixa'm en els estels, el seu resplendor encara és apagat. El teu cos apareix sense més al meu interior. Recordo la cadira a terra...

- Ja sóc aquí. On ets?

No vaig poder ni cridar. Els meus ulls es van dirigir cap a tu sense manar-los, van quedar fixos mirant cap dalt on es van trobar amb els teus. El meu cor semblava que s'havia aturat, com ja ho deuria estar el teu. No entenia res, com no entenc res ara.

Baixant la mirada a terra com ara, em vaig adonar d'un detall. Vas tenir la delicadesa de posat el mocador que et vaig regalar, al voltant del teu coll, per fer-ho servir d'arma homicida.

Plorava. Que feies allí? Per què estava el teu cos mort? Només aferrat a un trist mocador.

No entenc per què et vas penjar, però ho estaves.

Plantant la cadira a terra con segurament ho havies fet to abans, intentava desfer el mocador i baixar-te tractant de no fer-te més mal. Et vas desplomar entre els meus braços, la sang del meu cos per un moment glaçada, al sentir el teu ja mig Fred. La teva pell era ja blanca, la mirada pàlida sense vida, Tenies els ulls molt oberts i el meu pols tremolós tels va tancar.

Aquí recordant'ho tot no sé con vaig tenir coratge de fer-ho. Agafant-te con a una núvia et portava a l'habitació, les teves mans penjaven, el mocador es va quedar al teu coll i entre els pits, el cos nu i ell feien una fotografia eròtica.

Al deixar-te sobre el llit, les teves dents brillaven, hi havia entre els teus llavis un somriure estrany, devies morir feliç.

Què feia jo allí?

Vaig deixar caure damunt teu un llençol blanc, els teus cabells eren despentinats i treient'els de la cara es van quedar sobre el matalàs.

No parava de pregunta'm per que ho havies fet, buscava entre els nobles una resposta, però... res.

Des de la porta de la cambra et mirava. No m'ho creia.

Vaig estar allí, dues hores, després vaig marxar. Allí et vas quedar, ho vas començar sola, doncs però si ho volies acabar sola et vaig deixar.

És el secret que porta dins. No ho he explicat mai a ningú i no se si he fet bé, encara avui es pregunten... Va ser un suïcidi o un assassinat? La qüestió és per què ho v as fer. I això mai ningú ho sabrà per moltes explicacions que jo pugui donar.

Em vas deixar d'una manera molt estranya, tan estranya com ho eres tu.

He apagat ja el llum, però encara no puc tancar els ulls. Tindrè sempre el teu record constant, espero que arribi el dia en que pugui pensar en tu sense patir i menysprear-te.

Ara em sento millor és com si hagués revelat el meu secret a algú. Potser demà els dos estels que avui eren mig apagats tornin a brillar i em donin ànims per seguir endavant.